

Sygn. akt IV CSK 267/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa D. A. K.  
przeciwko J. D.  
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 24 października 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie pytania: „czy dopuszczalne jest zróżnicowanie terminu przedawnienia wskazanego w art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c. według kryterium podmiotowego, a więc czy można przyjmować inny sposób liczenia terminu przedawnienia w zależności od tego, czy adresatem roszczenia jest bezpośrednio sprawca przestępstwa, czy też inny podmiot, którego zachowanie (działanie lub zaniechanie) ta szkoda jest skutkiem? szczególnie wobec istnienia nierozzerwalnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem bezpośrednich sprawców występków a podmiotem odpowiedzialnym ex delicto na zasadzie słuszności, co czyni z nich odpowiedzialnymi solidarnie za powstałą szkodę?”

Powód powołał się też na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), a mianowicie art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga wskazania

problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Zagadnienie to musi być nadto „istotne”. Istotność zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynikać musi przede wszystkim z wagi zawartego w nim problemu interpretacyjnego dla systemu prawa, nie zaś wyłącznie z jego doniosłości społecznej czy znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, w której skarga kasacyjna została złożona.

Sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje ani na występowanie w niej zagadnienia prawnego, ani - co więcej - na jego istotność.

W orzecznictwie odróżnia się sytuację, gdy oprócz sprawcy szkody za jej naprawienie odpowiada inna osoba odpowiedzialna za cudzy czyn (np. art. 429 k.c., art. 430 k.c.) oraz sytuację, gdy osoba odpowiedzialna obok sprawcy szkody odpowiada za własny, a nie cudzy czyn (zob. również wyroki SN z 11 lutego 2003 r., V CKN 1664/00, OSNC 2004, nr 5, poz. 75 i z 18 maja 2004 r., IV CK 340/03, nie publ.).

Ustanowienie w art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c. dwudziestoletniego terminu przedawnienia roszczenia o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, rozpoczynającego bieg od dnia popełnienia przestępstwa, niezależnie od tego kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, ma na celu rozszerzenie i umocnienie ochrony prawnej osoby, która została poszkodowana przestępstwem. Ten wydłużony termin przedawnienia roszczenia odszkodowawczego dotyczy sprawcy szkody, a także osoby zobowiązanej do naprawienia szkody wyrządzonej cudzym czynem niedozwolonym, będącym zbrodnią lub występkiem. Obecnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że taki sam termin przedawnienia dotyczy sprawcy szkody, jak i osoby odpowiadającej za sprawcę szkody (por. wyroki Sądu Najwyższego z 15 lipca 2010 r., IV CSK 146/10, OSNC 2011, nr 3, poz. 32, z 19 listopada 2009 r., IV CSK 257/09, nie publ.).

Trzeba zauważyć, że Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie przypisał pozwanemu odpowiedzialność odszkodowawczą w stosunku do powoda nie za czyn popełniony przez sprawców rozboju, ale za czyn własny, który nie miał cech przestępstwa lecz zwykłego deliktu cywilnego. Tej kwalifikacji powód nie zwalcza we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W związku z powyższym, za nieuzasadnione uznać należy stanowisko powoda, jakoby na tle okoliczności niniejszej sprawy zachodziła potrzeba rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego powstającego na tle wykładni art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c., jako przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie. Kwestie przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania były wyjaśniane w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w tym i tych, które Sąd Apelacyjny przytoczył w motywach zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1, art. 98 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aw

jw